

Müminler Risale-i Nur'a muhtaç mı? Kur'an'da muhtaç olduğumuz yazmıyor. Fani bir insanın yazdığı eser niye bu kadar büyütülüyor? Neden sürekli okunuyor?

Bu sorunuza birkaç açıdan cevap verilebilir.

Birincisi, müminler Risale-i Nur'a değil Risale-i Nur'un içindeki iman hakikatlerine muhtaçlar. Risale-i Nur'un içinde ki iman hakikatleri de Kur'an'dan alınarak bu asrın anlayacağı bir dil bir üslup ile ifade edilmektedir. Malum her dönemin bir hükmü bir konjonktürü bir anlayış seviyesi var ve ona uygun bir şekilde konuşmak gerekiyor. Her asırda gelen müceddidlerin Kur'anı o asrın insanların idrak ve anlayışına göre tefsir etmesi ve yorumlamasının içyüzü buradan gelmektedir. Merhum Mehmet Akif'in **“Doğrudan doğruya Kur’an’dan alıp ilhamı / Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam’ı”** beyti de bu hakikate işaret etmektedir.

İkincisi, dükkanda gıdalar koruyucu bir ambalaj olmadan satılamazlar. Risale-i Nur da iman hakikatlerini derleyen, koruyan bir ambalaj gibidir. Esas olan Risale-i Nur'un ismi ve şekli değil, içerdiği değerli **Kur’anî bilgilerdir**.

Üçüncüsü, tefsirler, yorumlar, mealler, alimler, hocalar, hatta peygamberler dahi, Kur'an'ı anlamamızda birer araç birer vesiledirler. **Risale-i Nur bu vesilelerden sadece bir tanesidir**. İslam dini günümüze kadar bu vesileler sayesinde geldi.

"Ey iman edenler, Allaha itaat edin, Resule itaat edin ve ulülemrinize itaat edin! ..." (Nisa, 4/59)

Ayetteki **"ulülemr"** tabiri, içtihad derecesine yükselmiş olan âlimler anlamına gelmektedir. Tarihte Risale-i Nur gibi binlerce tefsir aynı görevi üstlenmiş, Kur'an'ın herkes tarafından görülemeyen inceliklerini, sırlarını, hakikatlerini kendi döneminin insanlarına bildirmişlerdir.

“Resulullah (a.s.m), Muaz bin Cebeli Yemene hâkim olarak gönderirken, 'Orada nasıl hüküm edeceksin?' buyurunca, Allah'ın kitabıyla dedi. 'Allah'ın kitabında bulamazsan?' buyurdu. Allah'ın Resulünün sünnetiyle dedi. 'Resulullahın sünnetinde de bulamazsan?' buyurunca, ictihad ederek anladığımla dedi. Resulullah, mübarek elini Muaz'ın göğsüne koyup, 'Elhamdülillah, Allah Teâlâ, Resulünün elçisini, Resulullahın rızasına uygun

eyledi.' buyurdu."(1)

Ulüemrin müçtehid, müfessir, alim demek olduğunu ve buna itaat edenden Peygamber Efendimiz (asm)'in razı olduğunu, bu hadis-i şerif açıkça göstermektedir.

Bu ayet ve hadis açık bir şekilde dini muhakkik ve ihlaslı alimlerden öğrenmemiz gerektiğini ifade etmektedir. Ki Üstad ve Risale-i Nur da bu alimlerden birisidir.

Dördüncüsü, dinin kaynağı dördtür. Bunlar sırası ile **Kitap, sünnet, icma ve kıyastır**. İcma ve kıyas Üstad gibi fani alimlerden oluşuyor. Yani dini doğru, sağlıklı ve istikametli anlayabilmek için icma ve kıyasa tabi olmak gerekiyor. Alimleri devre dışı bırakanların nasıl bidate ve sapkın fikirlere kapıldığını günümüzde çoklukla görmekteyiz.

"De ki: 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu!' Doğrusu ancak akıl iz'an sahipleri bunu anlar." (Zümer, 39/9)

Bu ayette de insanların ilim ve anlayış açısından bir tarağın dişleri gibi eşit olamayacağını ve bilenlerin bilmeyenlere daima üstün olduğu vurgulanıyor. Demek Kur'an'ı anlama konusunda alimler cahillerden daha yetkin daha üstündürler. Dolayısı ile bu hususta cahillerin alimlere tabi olması gerekiyor. Bu durumda **"Üstada, alime, evliyaya ne gerek var, herkes Kur'an'ı en üst seviyeden kendi dağarcığı ile anlayabilir."** demek, çok cahilce ve fantastik bir hüküm olur.

"Biz dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Her ilim sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır." (Yusuf, 12/76)

Nasıl ki, kainat kitabının gizli manalarını ve sırlarını o işte uzman olan bilim adamlarından öğreniyor ve bunu yadırgamıyoruz. Aynı şekilde **"Ben Kur'an'ı kısır, yüzeysel ve cahil gözümle değil, şu büyük alimin eserlerinden veya Bediüzzamanın o engin ve derin gözleri ile yani Risale-i Nurla okumak istiyorum."** diyenler de yadırganmamalıdır.

(1) bk. Tabakât, 3/584; Müsned, 5/230; ibn-i Kesîr, Sîre, 4/199.